

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσά 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΛΕΨΑΣΑ ΠΟΛΛΩΝ ΚΑΡΔΙΑΣ.

ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ

Ἡ ψεύτρα ἡ Πρωταπριλιά
Γιορτὴ μας εἶν' ἀλήθεια,
Γιορτὴ ποῦ τὴ γιορτάζομε
Ἀπ' τὰ ἐξηνταδύο,
Ἀμυγδαλιαῖς φυτεύομε
Καὶ βγαίνουν κολοκύθια
Κι' ἀκαρτερῶντας ἀνοιξι
Ψοφᾶμ' ἀπὸ τὸ κρύο.

✱

Ἔτσι γελιέται κάποτε
Τὸ μαῦρο χελιδόνι
Καὶ μᾶς μηνᾶ, χαρούμενο,
Γοργό, τὸ καλοκαίρι
Μὰ ξάφνου φοβερός βορρῆας
Τὸ δόλιο τὸ παγώνει
Καὶ μετανοῖονει π' ἄφησε
Τὸ πρῶτό του λημέρι

✱

Ἔτσι φουσκόνει κάποτε
Καὶ ξεπετᾶ βλαστάρη
Στὴν ἀνοιξιάτικη βροχή,
Στοῦ Μάρτη τὴν ἀχτίδα,
Τὸ δένδρο ποῦ ολόξερο
Ἀπλόνει τὸ κλωνάρι,
Μὰ παγωνιά τῆς ἀνοιξίς
Τοῦ παίρνει τὴν ἐλπίδα.

Στό χῶμα χώνει· ὁ ζευγᾶς
 Κι' ἐκεῖ ποῦ ζευγαρίζει,
 Ἐκεῖ ποῦ μέσ' ὅτ' ἡς μάνας γῆς
 Τὰ σπλάχνα παραχώνει,
 Τὸν ἰδρω του, τὴ ζήση του,
 Ὁ ἔρμος δὲ γνωρίζει
 Τί ρέμα τὸ χωράφι του
 Μιὰ μέρα θὰ σηκώνη.

Πικρά, πικρά μᾶς γέλασεν
 Ἡ μέρα τοῦ Ἀπρίλη
 Κι' ἀνόξανε, ὅταν τὸν ἀνθό,
 Ἐλπίδες στὴν καρδιά μας,
 Τὸ κλῆμα ποῦ κλαδέψαμε,
 Δέν ἔπιασε σταφύλι
 Κι' ἡ φυλλοξέρα χάρηκεν
 Ἡ ξένη τὰ κλαδιὰ μας.

BIS — ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑ — BIS

Πρωταπριλιάτικη ψευτιά
 Στό Ἔθνος βασιλεύει,
 Κλώσσαις ζεσταίνουν κλούβι' αὐγά
 Νὰ βγάλουνε πουλιά
 Λαχταριστὸς ἑλληνισμός
 Μέσ' στὴ σκλαβιά δουλεύει
 Καὶ τὸν γελαῖ τῆς λευθεριᾶς
 Πικρὴ πρωταπριλιά.

Πρωταπριλιά τὰ πλούτη μας,
 Οἱ στόλοι κι' οἱ στρατοὶ μας,
 Τὰ τόσα μας παράσημα,
 Ἀνώφελα λιλιὰ,
 Ψευτιά μέσ' στὴν κυβέρνησι,
 Ψευτιά μέσ' στὴν Αὐλή μας,
 Παντοῦ, ψηλὰ καὶ χαμηλὰ,
 Σωστὴ πρωταπριλιά.

— 22 —

ΕΠΗΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 22 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μεταφράσιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ὁ ἐρένης ἐπιπτεν ἀπο ἐκπλήξεως εἰς ἐκπλήξιν, καὶ μεταίτιας κατέβαλλε προσπάθειάς διὰ ν' ἀνκλάβῃ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν αὐτοῦ, ῥιζικῶς διατρανῶν ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ γέροντος ἀδαμαντοπώλου, ἀποκαλύψεων κάπως ἀσυνάρτητων ἄλλως.

— Τὴν ἄδειαν αὐτὴν, Χατζῆ, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇς ὅτι δὲν θὰ σοὶ τὴν ἡγνούμην, καὶ ἂν ἀκόμη ἡδυνάμην διὰ τοῦ πλούτου μου νὰ ἐξαγοράσω τὸν ἀδάμαντα... Ἀλλὰ πῶς κατεῖχεν αὐτὸν ὁ πατὴρ μου; ἠρώτησεν ὁ Μουράτ μετ' ἐναγωνίου περιεργείας.

— Εἶναι ἀκριβῶς τὸ μυστικὸν ποῦ ἤθελα νὰ σοὺ ἐμπιστευθῶ, ὅταν ἦλθεν ὁ χριστιανός.

— Λοιπὸν ἡ ἀκένωτος πηγὴ τοῦ θησαυροῦ τὸν ὅποιον ἀνεκάλυψεν ὁ πατὴρ μου ἦτο...

— Ἀκουσέ με, καὶ πρὸ πάντων κύτταξε καλὰ αὐτὸ τὸ διαμάντι... εἶναι ἀμίμητον, καὶ ἐστόλιζεν ἓναν καὶ τὸ στέμμα τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου.

— Πῶς τὸ ξεύρετε; εἶπε ζωηρῶς ὁ ἐρένης.

— Ὁ ἀδάμας αὐτός προέρχεται ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν ἐλλήνων αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου, πρὸ τῆς ἀλώσεώς του παρὰ τῶν Ὁσμανλήδων.

— Καὶ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν τὸν ἐγνώριζε λοιπὸν ὁ πατὴρ μου;

— Σοὺ εἶπα ὅτι εἰς τὸν πατέρα σου ἤρρεσκεν ἡ μελέτη τῶν παλαιῶν χειρογράφων τῶν Βυζαντινῶν. Εἰς αὐτὰ ἀνέγνωσεν ὅτι τὸ παλάτι εἰς τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια ὁ ἐνδοξὸς σουλτάνος μας Μωάμεθ ὁ Β' ἀνήγειρε τὰ κτίρια τοῦ σεραγίου, ὅτι τὸ λαμπρὸν αὐτὸ παλάτι περιεῖχεν ἀμετρήτους θησαυρούς, ὅταν οἱ ἀνδρεῖοι πρόγονοί μας ἦλθον νὰ πολιερῇσιν τὴν Κωνσταντινούπολιν.

— Ἀλλὰ τοὺς θησαυροὺς αὐτοὺς, οἱ νικηταὶ τοὺς διήρπασαν, τὸ παλάτι, ἐληλαλήθη...

— Ὁ πατὴρ σου ἐπίστευε τοῦτο, καθὼς τὸ πιστεύεις, καθὼς κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ πιστεύω· οἱ ἱστορικοὶ μας ἀναφέρουν

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ο χθεσινὸς κονίστλος.—Ἡ χθεσινὴ σκονοφουρτούνα τῶν Ἀθηνῶν μας δὲν περιγράφεται. Τὸ κακὸν ἐφθανε μέχρι διακοπῆς τῆς συγκοινωνίας. Ἀπηττεῖτο ἐκτακτὸς ἡρωϊσμός, διὰ νὰ ἐξέλθῃ τις εἰς τὰς ὁδοὺς. Ἐπρεπε νὰ πιέζηται ὑπὸ τῆς μεγαλειτέρας ἀνάγκης διὰ νὰ τ' ἀποφασίσῃς. Οἱ ὀλίγοι διαβάται οἵτινες ἐφέροντο ἐπὶ νεφῶν κονιορτοῦ, ὡς τυφλοὶ, ἐμασοῦσαν πλέον τῇ σκόνῃ, πυκνὴν τόσο ὥστε μποροῦσες νὰ τὴν κόβῃς μὲ τὸ μαχαίρι. Ὅλοι τῶν ὁδῶν οἱ πωληταὶ τὰ ἔχασαν τοῖς ἥτο ἀδύνατον νὰ προφυλάξουν τὸ πρᾶγμα τῶν καὶ ἑαυτοῦς· ἔπειτα ποῦ νὰ ξεμυτίσῃ ἀγοραστής;

Ἀλλὰ μήπως οἱ ἔμποροι τῶν ὁδῶν Ἑρμοῦ, Αἰόλου καὶ Σταδίου τὰ πῆγαιναν καλλίτερα; Πῶς νὰ τολμήτῃ νὰ βγῇ 'στὸ φούνισμα ἡ κομψὴ αὐτῶν πελατεία; Ἀφοῦ, φαντασθῇτε, ἄνθρωπος ἔχων νὰ δώσῃ συνταγὴν ἱατροῦ εἰς τὸ τόσο ἐξοχὸν καὶ δικαίαν φήμην χαῖρον Φαρμακεῖον τοῦ Κρίνου δι' ἀσθενῆ ἔχοντα ἀνάγκην γνησίαις κινίνης, ἡναγκάσθῃ νὰ περιμεῖνῃ μέχρι τῆς ἐσπέρας, ὅτε κοπάζει ὁ ἄνεμος καὶ γίνονται ἀπόπειραί τινες καταβρέγματος, διὰ νὰ μὴ πάρῃ ὁ ἴδιος σκόρραις ἀνευ συνταγῆς ἱατροῦ.

Περὶ ὀπλοφορίας καὶ δὲν συμμαζεύεται.—Μᾶς ἤρесе πολὺ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς ὀπλοφορίας τῶν πολιτῶν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἀλλὰ ζήτημα δεινὸν προκύπτει ἂν θὰ ᾔῃναι εἰλικρινὴς ἡ ἐφαρμογὴ αὐτῆς εἰς ὅλους ἐξίσου, καὶ ἀντιπολιτευομένους καὶ κυβερνητικούς. Ἄν ἡ ἀντιπολιτευσις ᾔῃναι ἀνταξία τῶν χρυσίμων καιρῶν οὓς διέρχεται, πρέπει ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν κυβερνήσιν φωνοῦσαν: «Κάτω τ' ἄρματα!» μ' ἐν ἄλλο: «Κάτω τ' ἄρματα!»

Θέλει, τὸν ἀροπλισμὸν τῶν παληκαριῶν μου; Ἀφόπλισον πρῶτον τοὺς δολοφόνους σου.

Θάνατος εἰς τοὺς σκύλους.—Τοὺς ἐνθυμήθη καὶ ἐφέτος ἡ Ἀστυνομία τοὺς δυστυχεῖς, ἐνῶ αὐτοὶ τὴν εἶχον τόσῳ λησμονήσει. Ἀλλ' ἡ Ἀστυνομικὴ διάταξις δὲν μᾶς ἐ-

ξηγεῖ πῶς θὰ τοὺς φονεύῃ, ποῖον μέσον θανατώσεως θὰ μεταχειρίζεται κατ' αὐτῶν. Ἡ φόλα ἢ πητούλα καθὼς τὴν λέν οἱ Ζακύνθιοι, πιστεύομεν ὅτι δὲν θὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἐκ νέου, διότι ἔχει πολλὰ τὰ ἄτοπα ἢ ἄπατα, ἐν τῇ χρήσει αὐτῆς.

Ἀρίνομεν ὅτι καὶ τ' ὄνομα μόνον τῆς φόλας ν' ἀκούσῃ ὁ θρηνῶν ἔτι τὸν *φολωθέντα* πέρυσι σκύλον τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐσωτερικῶν κ. Λομβάρδος θὰ δέσῃ μὲ δέκα ἀλυσίδαις τὸν διὰδοχον τοῦ μακαρίτου.

Κάτω τὰ χαρτοπαικτεῖα!—Ἡ ἀστυνομία ἐπαθεν ἐξ ὧν ἡμάρτησεν. Ὑποστηρίζει τόσο ἐνθουσιωδῶς τὰ χαρτοπαικτεῖα, ὥστε καὶ κλητῆρας ἀκόμη ἐμόρφωσε τελείους χαρτοπαίκτης! Φαντάσθητε Ἀστυνομίαν τῆς ὁποίας καὶ οἱ κλητῆρες ἀκόμη χαρτοπαικτοῦν! Τί νὰ κάμουν τότε ἀρὰ γε οἱ Διευθυνταὶ τῆς καὶ οἱ Ἀστυνομοὶ τῆς; Ἀγκαλὰ δὰ, μήπως ὑπὸ τὴν ἀμυστον προστασίαν καὶ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀστυνομίας δὲν διατηρεῖται ἐν Πειραιεὶ ὑπὸ τὸ εὐφημον ὄνομα *Grand Club* σφαγεῖον, ὑπὲρ οὗ *ρεκλέμαι* δημοσιεύονται καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς διαφόροις τῆς σεμνοτύφου ὠρας τοῦ ἐπισημοτέρου τῶν ὑπουργικῶν ὁργάνων; Τί δὲν κάνει τὸ κουμπαρλήκι;

Τὰς γραμμὰς ταύτας σύρομεν μετ' ὀδύνης, ἀναγνώσαντες ξηρὰν, ξηρὰν ἐν ταῖς σπουδαίαις συναδέλφοις τὴν εἰδήσιν καθ' ἣν ἀστυνομικὸς κλητῆρ ἠτύοκτόνησε, διότι ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά.

Ὁ κλητῆρ οὗτος δὲν ἠτύοκτόνησε. Τὸν *ἠτύοκτόνισαν* τὰ ῥωμαίικα χάλια τῆς ἀστυνομίας μας.

Τί νὰ σοῦ κάμῃ μ' ἐξήντα ἢ ἐβδομήντα *λιμνοκτόνους* τὸν μῆνα ἑνας κλητῆρ; Ἡ χαρτοπαίκτης θὰ γείνῃ προσπαθῶν νὰ προτλάβῃ σύμμαχόν του τὴν τύχην, ἢ σύντροφος *λοταρτζήδων*, ἂν ὄχι λωποδυτῶν.

Ὁ Ποστολάκας εἰς Παρισίους.—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε. Ὠραία *φιγοῦρα* θὰ κάμωμε 'στὸ Παρίσι στέλλοντες ἐκεῖ ὑπὸ

ὅτι ὁ νικητὴς σουλτάνος ἐπέτρεψεν εἰς τοὺς στρατιώτας του ν' ἀρπάζουν κατ' ἀρέσκειαν ὅ,τι θέλουν, καὶ ὅτι ἡ λεία ὑπῆρξεν ἄπειρος. Ἀλλὰ μίαν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Μαχμουτ Βέης ἀνεγίνωσκε πρῶτην φορὰν χειρόγραφον τὸ ὅποιον ἠγόρασεν εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν βιβλίων, ἀνέγνωσε διήγησιν ἡ ὁποία τοῦ ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν.

Ὁ γράψας τὸ χειρόγραφον ἦτο σύγχρονος Μωάμεθ τοῦ Β'. εἶχε παρευρεθῇ εἰς τὴν πολιρκίαν καὶ ἔγραφεν ὀλίγα ἔτη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως.

Ὡστε ὠμίλει περὶ προγμάτων τῶν ὁποίων ὑπῆρξε μάρτυς, καὶ τὰ παρ' αὐτοῦ ἐξιστορούμενα ἔφερον τὸν τύπον τῆς ἀληθείας.

— Τί ἐξιστόρει; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ Μουράτ.

— Ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὁ Δραγάτσης, αὐτὸς ὁ ἴδιος ποῦ ἔπρεπε μαχόμενος ἐπὶ τοῦ ῥήγματος τοῦ τείχους, ὑπὸ τὴν σπάθην τῶν Ὁσμανλήδων, προβλέπων τὴν ἄλωσιν τῆς πολιορκουμένης ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἡμῶν πόλεως, ἀπεφάσισε νὰ κρύψῃ ἀπὸ τῶν μελλόντων νικητῶν τὸν θησαυρὸν τῶν προκτόνων του, μυθῶδη θησαυρὸν, ἀνυπολόγιστον. Ὅλα τὰ ἐπιπλά τοῦ παλατιοῦ ἦσαν ἀπὸ χρυσοῦ, καὶ πολῦτιμοι λίθοι κατεστόλιζον πυκνοὶ, πυκνοὶ, τοὺς τοίχους ὡς μωσαϊκά.

— Καὶ κατώρθωσεν ὁ αὐτοκράτωρ νὰ κρύψῃ τὰ πλούτη αὐτά;

— Τὸ χειρόγραφον τὸ διεβεβαίονεν, ὥριζε μάλιστα πολλὰ καὶ διάφορα κειμήλια τὰ ὅποια κατεχώσθησαν κατὰ δι-
αταγὴν τοῦ Κωνσταντίνου.

— Καὶ ὑπεδείκνυε τὴν θέσιν ὅπου ἀπεκρύπτοντο.

— Ὅχι, τέκνον μου. Ὁ Ἑλληὴν ὁ ὁποῖος ἔγραφεν αὐτὰ ἡ εἶχεν ἀτελεῖς πληροφορίας ἢ ἐφοβεῖτο νὰ ἐμπιστευθῇ ὁλόκληρον τὸ μυστικὸν εἰς τὸ χαρτί. Κι' ἐγὼ δὲν ἠξέυρω τί νὰ υποθέτω. Ἀλλ' ἡ μόνη του πληροφορία ἦτο ἀρκετὰ ἀόριστος. Ἐλεγε περίπου τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀπόγονος τοῦ Ὁσμάν, Μωχαμέτ ἐλ Γαζή, ἐτείχισε μίαν τῶν πυλῶν τῆς πόλεως τοῦ Κωνσταντίνου. Διὰ τῆς πύλης ταύτης θὰ εἰσέλθουν μίαν ἡμέραν ἐκεῖνοι οἵτινες θὰ διώξουν τοὺς διαδόχους τοῦ Μωχαμέτ· καὶ διὰ τῆς ἰδίας πύλης πρέπει νὰ περάσῃ ὁ θέλων ν' ἀνεύρῃ τὸν θησαυρὸν τοῦ Βυζαντίου».

— Ἡ πύλη αὕτη, ἀνεφώνησεν ὁ Μουράτ, εἶνε ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶπατε πρὸ ὀλίγου... εἶναι τὸ Καπαλοῦ Καπουσί.

— Ναί, παιδί μου, ὁ Μαχμουτ βέης ἐγνώριζε τὴν περὶ αὐτῆς ἱστορικὴν παράδοσιν· δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἠπατήθῃ ὡς πρὸς τὴν ἐξήγησιν τῶν πληροφοριῶν τοῦ χειρογράφου.

— Καὶ ἐρευνῶν τὰς παλαιὰς πέτρας τῆς τειχισμένης πύλης ἀνεκάλυψε τὸν πρὸς τὸν θησαυρὸν τοῦ Κωνσταντίνου δρόμον;

— Ὑποθέτω, μολονότι ποτὲ δὲν μὲ τὸ εἶπεν ὁ πατέρας σου

συνοδείαν τὸν Ποστολάκαν μας, διὰ νὰ ἐξελέγξῃ τὴν κλοπὴν τοῦ 'Ραφτοπούλου. Πρὸς περισσοτέραν ἐπίδειξιν ἅς ἐπιτραπῇ τῷ εἰρημένῳ κυρίῳ νὰ φέρῃ καὶ ὅλα του τὰ παράσημα, τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὡς τίμιος καὶ ἀκέραιος διευθυντὴς τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου.

Ὅριστε τώρα ἐξελεγκτής.

Μπρὲ κόρακας κοράκου μάτι βγαζει ποτέ ;

Ὁδὸς Πατησίων.— Τὸ χάμι της δὲν λέγεται. Καὶ ἦτο ἄλλοτε ὁ προσφιλεῖς περίπατος τῶν Ἀθηναίων, διὰ τοὺς ὁποίους ἔγεινε σήμερον ἄλυτον πρόβλημα τὸ ποῦ θὰ ἐξέλθουν, νὰ περιπατήσουν. Τῆς ὁδοῦ Πατησίων δὲν τῆς λείπει τίποτε διὰ νὰ ἦναι σωστὸς περίπατος. Εὐρύτης, δένδρα δεξιά κι' ἀριστερά, ὀρίζων ἀπέραντος, θέα μεγαλοπρεπῆς, ὅλα σὲ προκαλοῦν νὰ περιπατήσῃς ἐκεῖ ἀρκεῖ μόνον νὰ διέλθῃς τὰς Συμπληγάδας τῶν ἑκατέρωθεν, πέραν τοῦ Πολυτεχνείου, κοπροδριθῶν μανδρῶν.

Ἀλλὰ μὲ τί καρδίᾳ ν' ἀνοιχθῇς εἰς ἐξεῖνο τὸ πέλαγος τοῦ κονιορτοῦ της ; Ἐπειτα τὰ δένδρα της, τὰ βλέπετε. Αἰωνίως ἀπότιστα, καὶ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ δερόμενα δὲν ἐπῆραν κἀν ἀκόμη εἶδησιν περὶ τῆς ἀνοιξέως, καὶ εἰς τὸ πείσμα ὅλων τῶν ἡμερολογίων μας, ἔχουν αὐτὰ τὰ δύστυχα ἐν Μαρτίῳ καὶ Ἀπριλίῳ, φθινόπωρον, φθισικώτατον φθινόπωρον, διαψεύδον ὅλον τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἀττικῆς φύσεως, ἐν ᾗ πανταχοῦ ἡ δημοκρατικὴ παπαρούνα κηρύττει, μὲ τὸν ἀνεστραμμένον κόκκινον σκούφον αὐτῆς, τὴν ἐπανάστασιν.

Ὁ κόσμος ἄλλοτε εἶχε τοῦλάχιστον, ὡς περίπατον διαδεχόμενον τὸν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων τοὺς Στύλους. Ἀλλ' ἂν τολμᾶτε τώρα, πηγαίνετε νὰ περιπατήσετε κι' ἐκεῖ.

Μεταξὺ δύο :

— Αἱ γυναῖκες ἐπῆραν τόσα δικά μας εἰς τὴν ἐνδυμα-

σίαν των. Καιρὸς εἶναι, νομίζω, νὰ πάρωμε κι' ἐμεῖς ἕνα δικό τους, γιὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τῆς σκόνης τῇ στραβομάρα.

— Ποιὸ δικό τους ;

— Τὸ βέλο τους.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὸν φίλον Γ. Στρατήγην, ἕνα τῶν πρώτων συνεργατῶν τοῦ Ἀραμπαᾶ, κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος αὐτοῦ, διὰ τὴν γενναιοῦτητα, μεθ' ἧς ἐπήδησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔσωσε γρατὰν ὀλισθήσαντα εἰς αὐτὴν καὶ κινδυνεύουσαν νὰ πνιγῇ, τῇ ἐσπέρᾳ τῆς λεμβοδρομικῆς πανηγύρεως. Εἴθε ὅλη μας ἡ νεολαία νὰ ἦτο τόσο ἀποφασιστικὴ καὶ δυνατὴ κολυμβήτρια εἰς τόπον ὅπου ὅλαι του αἱ πολυσχιδεῖς ἀκταὶ σοῦ φωνάζουν : — Βούτα καὶ κολύμβα !

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ

ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΑΤΗ ΕΙΔΗΣΙΣ

Κατ' ἰδιωτικὸν τηλεγράφημα, ληφθὲν τὴν στιγμὴν ταύτην, ὁ διαβόητος Περικλῆς 'Ραφτοπούλος ἐδραπέτευσεν ἐκ τῶν ἐν Παρισίοις φυλακῶν τοῦ Μαζᾶς, τῇ βοηθείᾳ τοῦ στενοῦ φίλου του Μανσόλα. Ἡ παρισινὴ ἀστυνομία ἔχασε τὰ ἴχνη καὶ τῶν δύο.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Ἐκτακτον ῥετσινάτο εὗρίσκετε εἰς τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς οἰνοπωλεῖον τοῦ κ. Νικήτα 'Ιω. Καλογιάννη, ἡ ΟΜΟΝΟΙΑ. Ἐτὸ δίδει μὲ ἐγγύησιν καὶ ἰδικὴν του καὶ ἰδικὴν μας. Ἀθάνατο κρασί !

Παρελθόντα φύλλα τῆς δευτέρας περιόδου πωλοῦνται ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ

«Ῥαμπαᾶ» ἀντὶ 10 μόνον λεπτῶν.

— Πῶς ! σὲ σὰς τὸν καλλίτερό του φίλο, ἔκρυψε...

— Διότι, χωρὶς ἀμφισβολίαν, θὰ εἶχεν ὀρκισθῇ νὰ μὴ μὲ τὸ ἐμπιστευθῇ. . . Σὲ εἶπα ὅτι ὁ πατέρας σου θὰ ἦτο θεμέλιος μὲ ὄρκον ὑποχρεόνοντα αὐτὸν νὰ σιωπᾷ.

— Καὶ εἰς ποῖον νὰ τὸν ἔκαμε τέτοιον ὄρκο ;

— Ἀγνοῶ. . . ἴσως εἰς ἄνθρωπον βοηθήσαντα αὐτόν. . . ἴσως εἰς τὰ τζερὸν, τὰ δαιμόνια ποῦ φυλάττουν τὸν θησαυρόν.

— Καὶ πιστεύετε εἰς τὰ τζερὸν, Χατζῆ ;

— Πῶς νὰ μὴν πιστεύω ; Τὰ παλαιὰ μας χρονικά γράφουν περὶ αὐτῶν τότε συχνά, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀμφισβᾷ κανεὶς περὶ τῆς ὑπάρξεώς των.

— Τὰ χρονικά κάμνουν λόγον περὶ αὐτῶν, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ δὲν εἰμεθα πλέον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ χαλίου Ἀρουν ἅλ Ρασίτ, καὶ ὑποθέτω μᾶλλον ὅτι ὁ πατήρ μου εἶχε πληροφώρας παρὰ τινος.

— Ὅπως δὴ ποτε ὁ Μαχμοῦτ Βέης εἶχεν ἀνακαλύψει βεβαίως τὸν θησαυρόν, διότι ὁ ἀδάμας τὸν ὁποῖον εἰδεῖα εἰς τὸν ἀπιστον ἐκείνον ἀπετέλει μέρος αὐτοῦ.

— Ποῦ τὸ ξεύρετε, Χατζῆ ;

— Ὁ πατέρας σου μὲ τὸν ἔφερε μίαν ἡμέραν μὲ μερικὰς ἄλλας πέτρας ὀλιγώτερον ὥραιας, καὶ προτείνων νὰ μὲ τὸν πωλήσῃ, μοῦ διηγήθη ὅσα σοῦ εἶπα. . . μ' ἔλεγεν ὅτι ἐγνώριζε τὸν κρυφώνα ὅπου οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου ἔχων τούτους θησαυρούς των.

— Ἀλλὰ χατζῆ, ἂν ὁ πατήρ μου τὸν εὗρῃκε, θὰ ἦτο πλουσιώτερος ὅλων τῶν ἡγεμόνων τοῦ κόσμου, καθὼς δὲ ὁ ἴδιος λέγετε, μόνον αὐτὸν τὸν ἀδάμαντα εἶχε καὶ ἄλλα κειμήλια ὀλιγώτερας ἀξίας. . .

— Ὁ ἀδάμας μόνος ἀπετέλει περιουσίαν. Τοῦ τὸν ἐπλήρωσα δεκαπέντε χιλιάδες λίρες. . . Αὐταῖς εἶχα τότε δλαῖς, δλαῖς. . . καὶ τὸν φυλάττω εἴκοσι ἔτη τώρα χωρὶς νὰ στέρξω νὰ τὸν ἐκποιήσω, διότι, καθὼς σὲ εἶπα, κι' ἐγὼ εἶχα κάμει ὄρκον. . . νὰ τὸν ἀποδώσω ἀντὶ ὧσων τὸν ἡγόρασα εἰς τὸν Μαχμοῦτ Βέην, ὁ ὁποῖος ἡλιπίζεν ὅτι θὰ μὲ δώσῃ τὰ χρήματα εὗρίσκων καὶ ἄλλα κειμήλια.

— Ὡστε ὁ πατήρ μου δὲν ἀνεκάλυψεν ὀλόκληρον τὸν θησαυρόν ;

— Αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐσκέφθην, μολονότι ποτὲ δὲν ἐξηγήθη σαφῶς ἐπὶ τούτου. Ἀλλ' ἄφες με νὰ σοὶ ἐπαναλάβω τί μὲ εἶπε φέρων τοὺς πολυτίμους λίθους τοὺς ὁποίους ἤθελε νὰ μοῦ πωλήσῃ καὶ τῶν ὁποίων τὸ δέσιμον ἀπεκάλυπτε τὴν πηγὴν των. Ὁ Μαχμοῦτ Βέης ἦτο ὁ χρηστότερος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ποτὲ τὸ ψεῦδος δὲν ἐρρύπανε τὰ χεῖλη του. Λοιπὸν ἦτο ἀνίκανος νὰ ἐπινοήσῃ μῦθον διὰ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα κειμήλια εὗρίσκοντο εἰς τὴν κατοχὴν του, ἀλλὰμποροῦσε νὰ σιωπήσῃ, καὶ καμμίαν ἐρώτησιν δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνα. Ἐπροτίμησε νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

(Ἀκολουθεῖ)